

Tar Károly

A meghajszolt szerelemben

**Debrecen
2003**

Hetven évvel ezelőtt születtem
és Izsákon jegyezték be a nagykönyvbe.
Fülöpszállás, Nagyvárad, Monostorpályi,
majd Debrecen lett az otthonom.
Sokféle világ, sokféle ember, sokféle élmény.
Közöttük vannak szépek és szomorúak,
de összeölelkezve mind itt él bennem és
hol az egyik, hol a másik szólal meg.
Ez a kis kötet is - a korábbiakhoz hasonlóan - vallomás.
Vallomás életemről, vágyaimról, álmaimról,
vallomás a látható és a láthatatlan világról.

Tar Károly

A meghajszolt szerelemben

Szerkesztette:

T. Szoboszlai Katalin

C Tar Károly

Készült:

a Nyomdaipari Szolgáltató KKT Nyomdájában,
Debrecenben

Tar Károly

A meghajszolt szerelemben

versek

**Debrecen
2003**

Jöttek, jöttek a hullámok felém

Jöttek, jöttek
a hullámok felém,
mintha tenyeremből
búzát hintenék,
mintha lelkemben
forrás fakadna,
kopár sziklákra
szellő hullana

Jöttek, jöttek
és nézték a napot,
ahogy rád szórja
csókos harmatot,
ahogy szemedben
mosolyod ragyog,
lágyszuttogásuk
dallamán zokogsz

Jöttek, jöttek
a hullámok felénk,
mintha a karjukat
karunkba kötnék,
mintha vétkünket
mélybe rejtenék
és a végtelent
nekünk üzennék

Mikor a szépség ...

Mikor a szépség a lelkünkre száll,
csokorba kötjük a nap sugarát,
megfürdünk a fényben, mint a gyöngyvirág,
fölszedjük a réten a fű illatát,
átöleljük forrón a remény csillagát,
csók tűzébe mártjuk a hajnal harmatát

Szalmatetős öreg házban

Szalmatetős öreg házban
élt a drága jó anyám,
pévába gyúrt sárral kente
omladozó tűzfalát

Aranysárga szűz homokkal
szórta meg a nagyszobát,
muskátlival hívogatta
akácvirág illatát

Kút vizéből megitatta
az ébredő nap sugarát,
álmaimban rám locsolta
édes ízű mosolyát

Édesanyám sóhaja

január 26

Hetven évvel ezelőtt
szikrát szóró hajnalon
édesanyám sóhaja
szakított egy csillagot

A pusztai nádason
hűvös szellő futkosott
és egy csókot otthagyt
jégvirágos ablakon

Bíbor borult rám

Bíbor borult rám kora hajnalon,
átkaroltam a zsenge harmatot,
kábultan ittam rózsá illatot,
szerelembe estem domboldalon

Zúzvara hullt holdfényes arcomra,
zörgött a szél csukott ablakomban,
akác tövise szúrta kezemet,
sikongva jártam kóbor éveket

Fájdalomtól felsajgott a lelkem,
összetört csókok heverték előttem,
ott tornyosult a bánat ölemben,
megállt az idő a végtelenben

Néztem az égen fénylő csillagot,
ahogy az alkony lassan ballagott,
ázva, fázva a sárguló határban
borzongott a csend őszi hervadásban

Csak a remény lebegett előttem,
zöldül a fű a tavasz keblében
és lesz még nyár a hosszú tél után,
kontyot köthet még a búzakarász

Szóljál hozzám

Szóljál hozzám
szép szavakkal,
melengető
mosolygással

Adjál csókot
a csókomra,
csillagfényt a
csillagomra

Arcod mutasd
fel a napnak,
égen úszó
titkaimnak

Könnyed öntsed
a patakba,
álmodat az
álmaimba

Hajad fonjad
fény sugarba,
kössed bíbor
pántlikába

Adj szerelmet
pezsgő habnak,
vesd a vállad
a vállamnak

Hulló napsugárban

Hulló napsugárban
kergetőzik a nyár,
rezzenő árnyékban
bóbiskólnak a fák

Csak a csend dudorász
kéklő messzeségben
ágakra kötözött
öreg hangszerével

Halk szavú tereken
csóktalan emberek
elszáradt hitükkel
pörölve lépkednek

Útszéli tócsában
vízcseppek vergődnek,
fönt a magas égen
szemfedőt kötöznek

Lágyan ringatlak

Lágyan ringatlak
alkony tűzében,
álmot hintek rád
féltő öleléssel

Halvány mosolyod
fehéren ragyog,
apró örömek
csüngenek ajkadon

Úgy mondtad, hogy elhittem

Úgy mondtad, hogy elhittem,
nem sírunk mi már többet,
nem tépdetik lelkünket,
föllármázott szívünket

Úgy mondtad, hogy elhittem,
testvér testvért nem vet meg,
tűz a tűzben nem ég meg,
vér a vérrel eggyé lesz

Úgy mondtad, hogy elhittem,
áldás lesz a szenteken,
emberek majd szeretnek,
újra tiszták lehetnek

Úgy mondtad, hogy elhittem,
jövők lesz a kezünkben
szélben, ködben, göröngyben
vágatunk majd a fényben

Úgy mondtad, hogy elhittem,
és a jajt is feledtem,
pedig könnyek peregtek
égre néző szemekben

Kitárja karjait

Kitárja karjait
a holdfényes este
és föllángol a táj
nyári szerelembe

Sóhajok szállnak fel
az ezüst felhőre
és csókok csattannak
a langyos szellőben

A harmat cseppje ül
a bódult levélen
és mámort öntöget
a jókedv ölébe

Mire a nap tüze
a fák lombjáiig ér,
megszólal a zene
a hajnali misén

Hervadt őszi szélről

Hervadt őszi szélről
susognak a bokrok,
a halk zizegésben
szótlanok a csókok

Hajdanvolt szerelmek
holdfényben remegnek,
viharos könnyecseppek
messze, messze túntek

Csak az emlék pislog
felparázsló tűzben,
a fájdalom elég
a múltó időben

Megjött az eső

Megjött az eső
szélfűtta lábakon,
ezüstös cseppekben
csüng az ágakon

Fénylő gyöngyszemként
benéz az ablakon,
ijedten lecsurog
piszkos falakon

Lent a mélységben
a csend öleli át,
nem ragyoghat többé,
elnyeli a sár

A meghajszolt szerelemben

A meghajszolt szerelemben
első csókom is feledtem
és kiszáradt szenvedéllyel
nyargaltam a nyári éjbe

Sunyi álmok hízelegtek,
ám a csendben szétszéledtek,
arcok tűntek fel előttem,
nem tudtam, hogy honnan jöttek

Körbe álltak, földre vertek,
szárnyatlanul ott hevertem
és a kihűlt didergésben
vak homályban magam néztem

De az égi fellegekből
rám csorgott a zsenge szellő
és maroknyi tündöklésem
belehullt az őszi fénybe

Világtalan sötétségben

Töprengtem én sok-sok éjjel
világtalan sötétségben,
öleltem a mindenséget,
a susogó álmoképet

Fölfaltam a szörnyűséget,
a hűtelen reménységet,
gyémánt lelkű vad szerelmet,
könyörtelen korhelységet

Árultam a lopott szépet,
az elvonzott büszkeséget,
szeretkező fákról tépett
földön síró madárfészket

Kerestem a tiszta kéket,
jámbor arcú szelídséget,
kopott viskó belsejében
szárnyat bontó melegséget

Ezüst fényben kering

Ezüst fényben kering
megkötözött lelkem,
árnyékként virrasztok
szárnyaszegett csendben

Nézem a csillagot
a megvakult égen,
hangtalan sikoltok
kifosztott reménnyel

Csak a füstjét látom
dühös záporoknak,
ahogy égő bokrok
vijjogva vacognak

Minek őrizzem

Ha már te sem leszel vélem,
minek őrizzem a szépet,
álmot vetek fent az égen,
elmegyek a szellős széllel

Nem is látszik

Ha a csók is könnyben ázik,
kihalt lelkünk nem is látszik,
csak a bánat gödre bámul,
amíg füstként fel nem szállunk

A bánatos ég

Látod milyen bánatos az ég,
siratja a szétszakadt reményt,
siratja a csóktalan napot,
a télbe zárt öreg templomot

Az égi fények

Amikor majd csendes lesz az este,
roskadt vágyak hullnak az ölembe,
csókos percek gyorsan elrepülnek,
arcomra az égi fények ülnek

Cseppekbe csurgatom

Cseppekbe csurgatom
a múltó perceket,
hattyúként lebegek
idegen vizeken

A messzeség sikong

A messzeség sikong
összegyűrt arcomon,
fakó fényben hervad
letépett mosolyom

Sárguló könyvlepon

Mennyi okosság,
bánat és szépség,
szerelem, csalódás,
isteni féltés,
mind ott pihen most
némán, álmodón,
egymáshoz simuló
sárguló könyvlepon

Fordítani kéne
ám a tegnapon,
hogy messze kerüljön
a sötét borzalom,
de hiába az intés
százzszorszáz oldalon,
a bölcsek is alszanak
a megsárgult lepon

Így sebek lesznek újra
meggyógyult arcokon
s fájdalmat sem enyhít
a rozsdás irgalom.
Mikor hoz új szelet
az a fürgeteg,
mely könyvekből emel
szikla szirteket

Nem tudom ...

Nem tudom, hogy őszi fényben
mért görnyednek a napok,
mért nem fújnak harsonákat
illatozó jázminok

Nem tudom, hogy esthajnalban
mért nem isznak harmatot,
mért nem tűznek fel az égre
tisztára kent holnapot

Nem tudom, hogy kit találok
árva lelkeim ajkain,
ha az idő letarolja
a szerelem rózsáit

Nem tudom, hogy néma csendben
mért lázad föl bánatom,
mért akar most öltre menni
dölyfös arcú urakon

Nem tudom, hogy vétkeim közt
melyik volt a legnagyobb,
melyikkel kell elmerülni,
ha hullnak a csillagok

Mikor kicsi voltam

Mikor kicsi voltam,
lovakkal játszottam,
csutka paripámmal
naphosszat vágtattam,
este jöttek velem
az égi csillagok,
s puha ágyat raktak
a szűzarcú virágok

Mikor már nagy lettem,
éjszakákat vettem,
hetyke legényekkel
üzött vadat ettem,
gyakran a jégcsapok
fáztak az arcomon
és forrón öleltek
a nyári nappalok

Most, hogy már vén vagyok,
messzire bolyongok,
a pacsirták dalát
álmomban hallgatom,
a kéjes holdvilág
üldögél ajkamon
és hulló virágok
illatát kortyolom

Rózsakertbe léptem

Rózsakertbe léptem
letört csókokért,
zúzmarás ködben
mit akarsz még?

Magamhoz öleltem
mindazt, ami szép,
lombtalan fáktól
mit akarsz még?

Lelkem sóhajtását
elvitte a szél,
megfáradt csendben
mit akarsz még?

Hullámozó habokban
sír a messzeség,
múltam könnyitől
mit akarsz még?

Megfagyott vétkekkel
beborult az ég,
kihalt fényektől
mit akarsz még?

Hetven év a vállamon

Hetven év a vállamon,
ősz kobakját
borzolom

Félhomályban kopogok,
rá öntöm a
mosolyom

Tenger táncot táncolok,
bús bánatát
eldobom

Rózsás köddé változom,
megfűrösztöm
arcomon

Ábrándjait faggatom,
teli holdon
hallgatom

Hetven év a vállamon,
mennyi lesz még,
nem tudom

Ne nézz vissza vad haraggal

Ne nézz vissza vad haraggal,
ha az álmok elmaradtak,
ha már nincsen csillogása
fénye vesztett napkorongnak

Ne nézz vissza vad haraggal
az elvetélt szent szavakra,
ha már nem nyújt orvosságot
lázban égő fájó bajra

Ne nézz vissza vad haraggal
porba hullott tegnapokra,
ha az idő rozzant nyara
karjaiban nem tartotta

Ne nézz vissza vad haraggal,
ha mögötted holtak vannak,
ha tévelygő sóvárgásod
a fájdalom ormát rakja

Ne nézz vissza vad haraggal,
ha előtted vágyak járnak,
ha a poros, füstös fákra
újra kéklő felhők szállnak

Olyan a lány, mint az ég

Olyan a lány, mint az ég,
hol borongós, hol meg kék,
olyan, mint az aranyág,
fényben úszó lepkeszárny,
olyan, mint egy csábító,
mint a nyáron esett hó,
olyan, mint egy fojtó vágy,
mint az izzó tűzvarázs,
olyan, mint egy fájdalom,
lábon járó sírhalom,
olyan, mint a boldogság,
mint a földi mennyország

A földre szállt szerelemnek

Mikor a patak vizébe lépsz
és fölcsillan a tiszta remény,
mikor a csók ajkadra hull
és a titkok fátyla rád borul,
mikor a vágy a szemedbe néz
és a csend a lelkedig ér,
mikor a gyönyör feljajdul,
a sápadt hajnal kipirul,
égre húzod lombok árnyait,
simogat már sóhajtásod is,
adj egy bókot a szenteknek,
a földre szállt szerelemnek

Mint a vétkes szépség

Mint a vétkes szépség
oly rövid az élet,
még el sem kezdődik,
máris itt a vége

Egy kiáltás csak,
egy röpke mosoly,
egy ostorcsapás,
elfojtott sikoly

Itt hagy majd bennünket,
mint a futó álom,
nem marad utánunk
csak egy nyári zápor

A temetők csendje

Különös csend, a temetők csendje,
mintha holtak lélegzete lenne,
mintha sírok közt lassan lépkedne,
hideg kézzel lágyan átölelne

Különös csend, a temetők csendje,
mintha életünk fájdalma lenne,
mintha csak sírni, sírni szeretne,
messziről jött titkokat üzenne

Különös csend, a temetők csendje,
mintha a szép hallgatása lenne,
mintha virágcsokrokat kötözne,
elfutna a végtelen időbe

A harag markában

A harag markában
egyre többen vannak,
akik földi istent
nyárfából faragnak

Dübörgő tereken
falkába sodródnak,
és győztes eszméket
lengetnek naphosszat

Forrongó lelküket
édes mézbe mártják,
a messzeség hangját
sárral betapasztják

A magány irgalma

Oly könnyörtelen
a magány irgalma,
mikor éjszakákon
bolyong álmatlan

Vérző lelkekre
kéjesen rátapad,
szétszakadt szavakban
bömböl arctalan

Romlás csókjából
gerjeszt föl vágyakat,
és lázas reményben
lassan fojtogat

Hosszú az éjszaka

Hosszú az éjszaka,
nem akar virradni,
nem akar a leány
hervadtan ölelni,
vasmarkú szörnyek közt
árnyékban vacogni,
lányságát kifosztva
meztelen pirulni

Hosszú az éjszaka,
nem akar virradni,
a lány pedig szeretne
virágként kinyílni,
a holdas estéken
csillagként ragyogni,
a gyönyör ösvényén
tárt karokkal járni

Hosszú az éjszaka,
nem akar virradni,
nem akar a vihar
lombok közt nyugodni,
fülledt lángolásban
hajnali fényt adni,
nem akar a lánnyal
tündéerkertbe szállni

Hosszú az éjszaka,
nem akar virradni,
és a bimbózó lány
bűnben fog vétkezni,
álmos falak között
megfojtja vágyait,
páncélos sötétség
borítja álmait

Mikor ősöd gyalázatát látod

Mikor ősöd gyalázatát látod,
gyűjtsál lángot a lombtalan fákon,
mikor ősöd földi porát látod,
hajolj fölé síró fűzfaágon

Ha vannak vétkeid

Ha vannak vétkeid,
borzongva égesd el
s ne nyálas hernyóként
múltadat zabáld fel

Dús lombú öreg fák

Dús lombú öreg fák karjaiban háltam,
hulló szépségek fonnyadt ajkát láttam,
akik hajdan még zengő dalban laktak,
most a síri csendben fűszálban hallgatnak

A megroggyant alkonyatban

A megroggyant alkonyatban
leszakadt a sötét este
és az éjszaka romjain
már a hajnalt ölelgette

A csillogó fehér tóban

A csillogó fehér tóban
gyilkos füstkarikák úsznak
és a sötét gomolygásban
emberroncsok sírba hullnak

Fölriadtam álmomban

Fölriadtam álmomban
göröngyös égi viharban
imát mormoltam magamban
szivárványt játszó hajnalban

Mikor a virágok ...

Mikor a virágok szirmai téptem,
megborzongtam a keserű gyönyörben,
a tömjén füst illatának hittem
s valami szépség elszállt fölöttem

Néztem utána fuldokló csendben,
bágyadt titok maradt a kezemben
s ahogy a sóhajtás ágain ültem,
egy sivár este sírdogált köröttem

Kezemben jajgatnak

Kezemben jajgatnak
itt hagyott álmok,
vinném utánad
égő rózsafákon

De nem tudom hol van
az a keskeny út,
mely csillagok közt
az égiekhez fut

Tüzet lobogtatok
hajnal hasadtán,
hadd szálljon a fény
a kéklő hegyen át

Hozok neked könnyes álmot

Hozok neked könnyes álmot,
részeg jajt az éjszakából,
fényt, füstöt és gyalázatot,
földre hullott valóságot

Hozok neked titkos álmot,
csókkal kötött aranyláncot,
simogató friss virágot,
fehér fényű gyertyalángot

Hozok neked fájó álmot,
gólyahírt a balgaságból,
bút, bánatot, gyávaságot,
égig érő gonoszságot

Hozok neked tiszta álmot
az arcodra puha fátyolt,
szarvasoknak tele jászolt,
sűrű csendre hajló alkonyt

Vitt a szárnyas gép
Szetúbalba

Vitt a szárnyas gép
az óceán fele
s te csipkebokorba
öntötted szíved

Alattad az égen
sirályok szálltak
s te gyönyörködtél
a pusztai nádiban

Fönt a végtelen
kacsingatott neked
s te csillogó fényben
szemeztél velem

Nincsen álmuk...

Nincsen álmuk, nincsen párjuk,
csillárokon csüng a vágyuk,
üres lelkük gyöngybe rakják,
aranylánccal körbe húzzák

Ideszállnak, odaszállnak,
luxus kocsikkal cikáznak
és ha ritkán földön járnak,
csupasz kézzel rongyot ráznak

Átkozottak jajgatása

Átkozottak jajgatása
vergődő sötétségbe hull,
szétvert hitek roncsaira
fájdalmas csend borul

Bársonyos reggeli fényben
az elárvult csend még alszik,
csak a temetetlen vágyak
sírdombja virágozik

A bohócok

Két szám között a porondon
kergetőznek a bohócok,
nagycipőben, trombitával,
hasra esnek, fejre állnak

De mintha a múltba hullna
az esetlenek bájos csókja,
ez a világ a győzteseké,
annak tapsol, aki felér

Most még a csillagok

Most még a csillagok
ragyognak az égen,
karomban öllelek
csókok tengerével

De ha már nem égek
vöröslángú tűzben,
akkor is gyönyör lesz
ajkad érintése

Mikor egy este

Mikor egy este
veled maradtam,
megfürödtél a
felkelő napban,
jámbor vágyaimat
napsugárra raktad,
a hajnali harmat
csillogott karodban

Fut az idő

Fut az idő,
futok véle,
nem állok meg
csak tenéked,
csak addig míg
hozzád érek,
míg ajkamra
csókot kérek

Szélnek eresztetem

Mikor a bánatnak
búságát szerettem,
csendben sírdogáló
dalokat kedveltem

Most, hogy a szerelem
szeretője lettem,
zokogó lelkemet
szélnek eresztetem

Az erdőben

Mért van az, hogy az erdőben
kicsik, nagyok együtt nőnek
és a kúszó epernek is
édes-piros lesz a vére

Mért van az, hogy az erdőben
oly büszkék az öreg tölgyek
és a kóborló vadak is
árnyékában gyönyörködnek

Mért van az, hogy az erdőben
ágon akad fent a szél
és a pelyhes kismadár is
elfújhatja énekét

Mért van az, hogy az erdőben
miden szépség szállva száll
és a bujkáló napfény is
szerte szórja sugarát

Mért van az, hogy az erdőben
csak a száraz fák zörögnek
és még a halál után is
egymás karjaiba dőlnek

Mért van az, hogy az erdőben
a hajnal most is felragyog,
de a fejszék csapásával
már gyászolják a tegnapot

Ha a hited köddé válik

Ha a hited köddé válik,
csak a pokol tornya látszik,
ha barátra száll az átkod,
összeroskad minden álmod,
ha a vér is vízzé válik,
apját veszti a világ is

Mint kiszökött jószág

Mint kiszökött jószág
úgy szalad a szél,
a tavasz illatát
szórja szerte szét

Táguló rügyeken
táncot jár a fény,
új élet születik
hajnal köpenyén

Fák fölött lebeg

Fák fölött lebeg
fehér szárnyú szél,
lábát lógatja
világtalan fény

Néha felvisít
egy-egy falevél,
megmozdul a vágy
felhők tetején

Badacsony

Nincsenek már lovak,
se dézsás szekerek,
dzsippek száguldnak a
badacsonyi hegyen

Lányok hangját sem
kapja fel a szél,
idegen arcra
mosolyog az ég

Nem sirat már senkit
a költő éneke,
a boltívek alatt
kóborol szelleme

Csak szőlőszemek
nézegetnek rám,
s talán megőrzik
régmúlt illatát

Ne kérdezd

Ne kérdezd, hogy mért megyek,
szalmaszálon mit viszek,
roskadó gazdagságban
én csak koldusod leszek

Ne kérdezd, hogy mért megyek,
fagyos télben hol leszek,
zúzmarás éjszakában
koldusod csak én leszek

Kő vagyok

Kő vagyok és rajtam lépkedsz,
bármerre futsz, hozzám érsz el,
de ha szellő ajkát érzem,
gyönyör csókját küldöm érted

Hulló levél csücskén kérlek,
maradj örök reménységem,
hallgasd meg a könnyörgésem,
harmatcseppben legyél vélem

Csak tiszta szívvel

Csak tiszta szívvel
röpködhetsz a fényben,
szedhetsz madaraknak
virágport a réten

Csak tiszta szívvel
merülhetsz a mélybe,
ha megmosod arcod
csörgedező vízben

Csak tiszta szívvel
kiálthatsz az égre,
önthetsz szivárványba
szétporlott emléket

Csak tiszta szívvel
álmodhatsz szerelmet,
ha hideg ágyat vetsz
a futó gyönyörnek

Csak tiszta szívvel
nézhetsz a reménybe,
várhatsz áldott esőt
sivatagi éjben

TARTALOMJEGYZÉK

Jöttek, jöttek a hullámok felém
Mikor a szépség...
Szalmatető s öreg házban
Édesanyám sóhaja
Bíbor borult rám
Szóljál hozzám
Lángoló napsugárban
Lágyan ringatlak
Úgy mondtad, hogy elhittem
Kitárja karjait
Hervadt őszi szélről
Megjött az eső
A meghajszolt szerelemben
Világtalan sötétségben
Ezüst fényben kering
Minek őrizzem
Nem is látszik
A bánatos ég
Az égi fények
Cseppekbe csurgatom
A messziség sikong
Sárguló könyvlepon
Nem tudom...
Mikor kicsi voltam
Rózsakertbe léptem
Hetven év a vállamon
Ne nézz vissza vad haraggal
Olyan a lány, mint az ég
A földre szállt szerelemnek
Mint a vétkes szépség
A temetők csendje
A harag markában

A magány irgalma
Hosszú az éjszaka
Mikor ösöd gyalázatát látod
Ha vannak vétkeid
Dús lombú öreg fák
A megroggyant alkonyatban
A csillogó fehér tóban
Fölriadtam álmomban
Mikor a virágok...
Kezemben jajgatnak
Hozok neked könnyes álmot
Vitt a szárnyas gép
Nincsen álmuk...
Az átkozottak jajgatása
A bohócok
Most még a csillagok
Mikor egy este
Fut az idő
Szélnek eresztettem
Az erdőben
Ha a hited köddé válik
Mint kiszökött jószág
Fák fölött lebeg
Badacsony
Ne kérdezd
Kő vagyok
Csak tiszta szívvel

**EDDIG MEGJELENT
VERSESKÖTETEK**

Miért mondd?

Debrecen, 2000

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001

Fecsegő vízparton

Debrecen, 2002

Szépséges fatornyok

Debrecen, 2002

A csillagparipák

Debrecen, 2002

A meghajszolt szerelemben

Debrecen, 2003